

Отговорник: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Диспозитив

Член 46, параграф 3 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство, когато първоинстанционен съд констатира — след цялостно и ex nunc разглеждане на всички посочени от кандидата за международна закрила релевантни фактически и правни обстоятелства — че в приложение на критериите, предвидени в Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, този кандидат трябва да получи такава закрила на основание, което е изтъкнал в подкрепа на молбата си, но впоследствие административен или квазисъдебен орган приеме решение в обратния смисъл, без за тази цел да докаже настъпването на нови обстоятелства, обосноваващи извършването на нова преценка на нуждите от международна закрила на кандидата, посоченият съд трябва да измени това административно решение, което не е съобразено с неговото предходно съдебно решение, и да го замени със собственото си решение по молбата за международна закрила, като при необходимост остави без приложение националната правна уредба, която не му позволява да процедира по този начин.

(¹) ОВ С 5, 8.1.2018 г.

Решение на Съда (втори състав) от 29 юли 2019 г. (преюдициално запитване от Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Испания) — Prenatal S.A./Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

(Дело C-589/17) (¹)

(Преюдициално запитване — Внос на текстилни стоки с неправилно деклариран произход от Ялайка — Последващо събиране на вносни мита — Искане за опрощаване на митата — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Митнически кодекс на Общността — Член 220, параграф 2, буква б) и член 239 — Решение на Европейската комисия за отхвърляне в един особен случай — Валидност)

(2019/C 319/08)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Страни в главното производство

Жалбоподател: Prenatal S.A.

Отговорник: Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

Диспозитив

При разглеждането на Решение COM(2008) 6317 окончателен на Комисията от 3 ноември 2008 г., с което се установява, че следва да се извърши последващо вземане под отчет на вносни мита и не следва същите да бъдат опростени в един особен случай (преписка REM 03/07), с оглед на член 220, параграф 2, буква б) и на член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 г., не се установяват обстоятелства, които да засягат валидността на посоченото решение.

(¹) ОВ С 22, 22.1.2018 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 29 юли 2019 г. (преюдициално запитване от Székesfehérvári Törvényszék — Унгария) — Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe/Fővárosi Törvényszék

(Дело C-620/17) (¹)

(Преюдициално запитване — Обществени поръчки — Процедури за преразглеждане — Директива 89/665/ЕИО — Директива 92/13/ЕИО — Право на ефективна съдебна защита — Принципи на ефективност и равностойност — Искания за отмяна на влезли в сила съдебни решения, които нарушават правото на Съюза — Отговорност на държавите членки при нарушаване на правото на Съюза от националните съдилища — Определяне на вредата, за която може да се получи обезщетение)

(2019/C 319/09)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Székesfehérvári Törvényszék

Страни в главното производство

Ищец: Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe

Отговорник: Fővárosi Törvényszék

Диспозитив

- 1) Отговорността на държава членка за вреди, причинени от нарушаващо правна норма на Съюза решение на национален съд, който се е произнесъл като последна инстанция, се ангажира при условията, посочени от Съда по-специално в точка 51 от решението от 30 септември 2003 г., Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513), без това да изключва възможността отговорността на тази държава да бъде ангажирана въз основа на националното право при по-малко ограничителни условия. Тази отговорност не се изключва от обстоятелството, че решението на националния съд е придобило сила на пресъдено нещо. При ангажирането на тази отговорност задача на националния съд, сезиран с иска за обезщетение, е да прещени, като вземе предвид всички особености на разглеждания случай, дали националният съд, който се е произнесъл като последна инстанция, е допуснал достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, като явно не се е съобразил с приложимото право на Съюза, включително с относимата практика на Съда. Правото на Съюза обаче не допуска национална правна норма, която в такъв случай по принцип изключва от вредите, за които може да се получи обезщетение, направените от страна разноски във връзка с решението на националния съд, от което са произтекли вредите.